

En rolig Wisa
om
Den löjlta
Wilerwallan

eller

Den begåfwade Bonden och
det inpackade Barnet.

N 61
Kapsel
Småtymk

Till staden kom det här om dagen
En bonde, för att sälja råg
Och smörja ståtligt landtbomagen,
Kansse i krogens finkelväg;
Ty gammal sed är bonden trogen,
När han utfält hvad som han har,
Då offerar han också på krogen
Och med ett stadsrus hem han far.

Han stob på torget och fundera?
Och klädde sig; — (så var hans sed!)
Ty skall en bonde spekulera
Ej håret vara får i fred; —
Der vill han tankarne framriswa;
Fast oftast annat han der får;
Så rimmaren när han skall skrifwa,
Först riswer strupen med en tår.

En jungfru kom i våra tider,
En jungfru moder vara kan;

— 3° —

Ej hennes ostuld något lider,
Så länge hon ej fått en man; —
Sa när hon werlden propagerar
Förr'n hon gått under brölloppspåll
Uppå sin höjd hon avancerar
Från "Jungfru" då och blir — M. — I

Eik godt Mamsell! — så må det wara!
Hon kom så fin, så söt, så rar
Deß öga war en kärleksfnara
Och sjelf en kärleksnyms hon war; —
Deß locket fladdrade för vinden,
Som wågor rördes hennes harm,
Och roser glödde uppå kinden
Och blicken war så mild, så varm.

"Hör fader," — hon till bonden talar; —
(Han lyfter af sin slitna hatt) —
"Om jag Er ber och bra betalar; —
Ty jag skall bort i denna natt, —
Så kan jag kansse med Er åka,
En bit och I skall brännwin få,
Och mycket wänligt skall jag språka,
Och tiden under glam bortgå."

Sig bonden efter fädrens wana,
Du kraftigt bakom örat klår; —
Och han, som intet swel kan ana,
På hennes önskan se'n ingår —
Ty bonden älskar mynt och supen,
Kanske han älskar flickor ock,
Han tänkte smörja pungen, strupen,
Och kanske mer få utan pock.

Bort gick hon nu, kom snart tillbaka;
Och har en låda eller skrin,
"Det skall Ni, gubbe, wäl bewaka,"
(Hon sade med en wänlig min,)
"Jag skall gå hem i ordning laga
Mig och ta flera kläder på,
Af wännerne kort affsked taga,
Och taga matsäck med också.

Och bonden mottog hennes låda, —
Och qwidt hon trippade nu bort; —
Af fruktan att ett ljud förråda,
Lätt kunde henne, inom kort; —
Bort flög hon, som ett westanwäder;
Så snabbt, såsom den lätta styn; —

Snart syntes icke hennes kläder, —
Förlorad är hon utur syn.

Knappt war den sköna wäl bortswunden
För'n uti lådan hörs ett stri.
"Wån' sjeßwa satan der är bunden,
Wån' det kan wara trolleri;" —
Så suckar bonden, klår sitt öra
Han klår och klår och klår och klår;
Men mera stri han dock får höra,
Att bortklä det han ej förmår.

Och skriket hörde en matrona,
Af torgets åbla handelsstat;
Som ganska wördig war kring ro'na,
Och ej såg ut att wara flat; —
Wettgirig war hon; — hon war qwinna; —
Och kunskapstrådet älska de, —
Se'n Ewas tid de alltid brinna.
Att allt ting weta, höra, se. —

De frukta icke troll ej satan,
När kunskapstörsten stillas will; —
Och uppå torg, på öppna gatan,
Der törs wäl fan ej hålla till,

Så tänker gumman, — ty policen
Wist grepo då den dje swulskarl; —
Eh honom hände den surprisen
Wist att han här ej slet för swar.

Hon råder — bonden henne följer;
De öppna lådan! — se min sann!
En kärleks pant den i sig döljer, —
Ett litet barn man veri sann! —
Det låg der med en sudd i munnen, —
Uppå sin lilla snygga bädd,
En hacka också der blef funnen, —
Dch blef blef bonden flat och rådd.

En hålles Rådstu! — fislargummor
Dch månglerstor och arbetsfolk
Dch många andra sladder-trummor,
W' nu sin höga tankes tolt; —
Dch pojkarne sin mening strifa,
Dch båtsmän brumma sin sentens,
Dch alla stråla nu tillika
Om detta anonyma ens *).

*) Ens, det samma som warelse.

Man talar nu om Nilens bölja,
Der Moses flöt i fordna dar;
Dch deraf ser man tydligt följa,
Att pojken blir en utmärkt karl
En gumma dock, som wiste könen
Hos menniskan ej lika är,
Hon framkom slutligt med de rönen,
Att blott en flicka doldes der. —

Dch bonden klar — sig annars hade
Han såsom Pharao wist gjort! —
Dch tagit barnet, som man sade:
Här skulle blifwa något stort; —
Eh hwar en måste nu medgifwa;
Att enligt med naturens lag
En liten flicka ej kan blifwa
En duglig karl i all sin dag.

En köpman af det rätta slaget,
Som säljer tobak, kaffe, snus,
Han blandade sig uti laget; —
Eh bonden hedrat förr hans hus; —
Han råder honom att framsöra
Sitt synd strart till Policens rätt,
Dch bonden dit strart börjar löra
Dch wågen dit blef honom lätt.

O flickor, akten Er för våda; —
Och frukten för en kärleksphant! —
I bönder, mistron hvarje låda;
Ty hvad jag sagt, det är ock sant! —
Och I som le'n åt denna saga,
Beklagen då den armas nöd,
Som sådan tillflykt måste taga,
För det hon saknat understöd.

Helsingfors, hos A. B. Gröndahl, 1851.

Imprimatur: Herman Molander.

(Kostar 2 kop. S:r.)

